

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 6 maja 1957 **Nr 5** Poz. 12—16

TREŚĆ:

12.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 marca 1957 r.

w sprawie likwidacji Ośrodków Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym i w Skolimowie i Wyższego Kursu Finansowego w Warszawie oraz utworzenia Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów w Warszawie.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 10 września 1956 r. o przejęciu szkolnictwa zawodowego przez Ministra Oświaty (Dz. U. Nr 41, poz. 186) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Tworzy się Ośrodek Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów, zwany dalej „Ośrodkiem".
2. Ośrodek mieści w nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Świętokrzyskiej 12.

§ 2.

1. Zadaniem Ośrodka jest doskonalenie kadr resortu na kursach zawodowych, organizowanie seminariów dla wykładowców kursów zawodowych, organizowanie konsultacji dla przeszkolonych na kursach zawodowych pracowników względnie wykładowców kursów zawodowych, organizowanie odczytów w zakresie tematyki finansowej.
2. Organizowanie szkolenia, o którym mowa w ust. 1, odbywa się w ramach rocznego planu szkolenia zawodowego resortu.
3. Ośrodek posiada własny internat.

§ 3.

Ośrodek podlega bezpośrednio Ministerstwu Finansów.

§ 4.

Ośrodek zapewnia pracownikom resortu, skierowanym na szkolenie. stałą opiekę wychowawczą, utrzymanie i zakwaterowanie w internacie oraz konieczną pomoc lekarską w zakresie określonym odrębnymi przepisami.

§ 5.

1. Ośrodkiem zarządza Kierownik Ośrodka.
2. Do obowiązków kierownika Ośrodka w szczególności należy:
   1) kierowanie działalnością szkoleniową i wychowawczą Ośrodka,
   2) dobór wykładowców prowadzących szkolenie i konsultantów dla przeszkolonych,
   3) kierowanie internatem,
   4) kierowanie sprawami administracyjnymi, finansowymi i gospodarczymi Ośrodka,
   4) składanie sprawozdań Ministerstwu Finansów z działalności Ośrodka.

§ 6.

Kierownika Ośrodka oraz starszego księgowego powołuje i odwołuje Ministerstwo Finansów.

§ 7.

Kierownik Ośrodka jest przełożonym służbowym pracowników Ośrodka. Przyjmuje on i zwalnia pracowników w ramach przyznanych Ośrodkowi etatów z zastrzeżeniem wynikającym z § 6.

§ 8.

Ośrodek — jako jednostka budżetowa prowadzi gospodarkę finansową i materiałową na zasadach określonych przepisami obowiązującymi jednostki budżetowe budżetu centralnego.

§ 9.

Likwiduje się Ośrodki Szkolenia Zawodowego Kadr Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym i w Skolimowie oraz Wyższy Kurs Finansowy w Warszawie.

§ 10.

1. Majątek ruchomy posiadany przez Wyższy Kurs Finansowy w Warszawie przekazuje się Ośrodkowi Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów w Warszawie wg spisu inwentarza z dnia 31 grudnia 1956 r.
2. Majątek ruchomy użytkowany przez Ośrodek Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym przekazuje się:
   1) część wyposażenia internatu — Ośrodkowi Doskonalenia Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Warszawie,
   2) w części dotyczącej urządzeń szkolnych — Wydziałowi Oświaty Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Piasecznie na cele szkolnictwa miejscowego w Zalesiu Górnym,
   3) pozostałą część majątku ruchomego internatu przejmuje w użytkowanie Narodowy Bank Polski na cele związane z akcją socjalną Resortu Finansów — według spisu inwentarza z dnia 31 grudnia 1956 r.

§ 11.

Majątek nieruchomy i ruchomy po zlikwidowanym Ośrodku Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Skolimowie przeznacza się na cele socjalne Resortu Finansów.

§ 12.

1. Przekazanie określonego w § 10 ust. 2 dokona Bank Inwestycyjny.
2. Ewentualne zobowiązania Ośrodków Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym i w Skolimowie ujawnione po likwidacji tych Ośrodków obciążają Ministerstwo Finansów.

§ 13.

Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 17 października 1953 r. w sprawie utworzenia Ośrodków Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów (Dz. Urz. Min. Fin. z r. 1954 Nr 4, poz. 14) w zakresie dotychczas obowiązującym oraz zarządzenie Ministra Finansów z dnia 25 kwietnia 1952 r. w sprawie utworzenia Wyższego Kursu Finansowego w Skolimowie (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 8, poz. 26).

§ 14.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r. w odniesieniu do Ośrodka Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Zalesiu Górnym i Ośrodka Doskonalenia Zawodowego Kadr Resortu Finansów w Warszawie oraz z dniem 1 maja 1957 r. w odniesieniu do Ośrodka Szkolenia Zawodowego Kadr Resortu Ministerstwa Finansów w Skolimowie.

w porozumieniu
w/z **Minister Oświaty**
M. Godlewski

Minister Finansów
T. Dietrich

13.

OKÓLNIK Nr ZPO 10/57

z dnia 16 marca 1957 r.

w sprawie opodatkowania niektórych umów przyrzeczenia nabycia praw majątkowych.

W związku z wątpliwościami organów finansowych w sprawie opodatkowania niektórych umów przyrzeczenia kupna-sprzedaży nieruchomości, zawartych w formie aktu prywatnego, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

W myśl art. 62 § 1 kodeksu zobowiązań umowa przedwstępna (według przepisów dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych umowa przyrzeczenia nabycia praw majątkowych) zobowiązuje kontrahentów umowy do zawarcia w przyszłości oznaczonej umowy i określa równocześnie istotne postanowienia tej umowy ostatecznej oraz termin, w którym ma być ona zawarta. Charakterystyczną cechą umowy przedwstępnej jest, że strony zobowiązują się do złożenia oznaczonego oświadczenia woli w przyszłości. Umowa taka rodzi więc roszczenie o zawarcie umowy przyrzeczonej, to jest roszczenie o zawarcie praw majątkowych, które miałyby powstać w wyniku umowy przyrzeczonej.

Umowy takie, jako umowy przyrzeczenia nabycia praw majątkowych, podlegają opodatkowaniu według 0,5% stawki podatkowej z art. 15 ust. 1 pkt 3 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych.

Jednakże jako umowy przyrzeczenia nabycia praw majątkowych są niejednokrotnie zawierane umowy, w których dotychczasowy właściciel nieruchomości, przyrzekając zawrzeć w przyszłości ostateczną umowę przeniesienia własności nieruchomości, kwituje równocześnie odbiór całej umówionej ceny sprzedażnej i oddaje przyszłemu nabywcy przedmiotową nieruchomość w posiadanie już z chwilą zawarcia umowy przyrzeczenia.

Ponieważ takie umowy pozorują w istocie rzeczywistą sprzedaż nieruchomości bez zasadniczego jej skutku, umowy takie należy uznać za dotknięte bezwzględną nieważnością z powodu niezachowania formy wymaganej przez prawo pod zagrożeniem nieważnością i w związku z tym, zgodnie z postanowieniami § 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych, nie podlegają one opodatkowaniu podatkiem od nabycia praw majątkowych. Na umowach takich nie należy dokonywać jakichkolwiek poświadczeń urzędowych.

Dyrektor Zarządu J. Gabjan

14.

OKÓLNIK Nr ZPO 11/57

zdnia 25 marca 1957 r.

w sprawie opodatkowania przychodów z autorskich praw majątkowych.

W Dzienniku Ustaw z dnia 31 grudnia 1955 r. Nr 47 pod pozycjami 317 i 318 oraz w Monitorze Polskim z dnia 31 grudnia 1955 r. Nr 127 pod pozycją 1633 zostały ogłoszone:

a) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 listopada 1955 r. w sprawie przedpłat na zaliczki na podatek dochodowy,
b) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 listopada 1955 r. w sprawie podatku dochodowego od przychodów z praw autorskich nabytych w drodze spadku lub zapisu oraz
c) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 23 listopada 1955 r. w sprawie zwolnienia nabycia niektórych praw majątkowych od podatku od nabycia praw majątkowych.

Celem właściwego i prawidłowego stosowania powołanych przepisów wyjaśnia się, iż przychody z autorskich praw majątkowych są osiągane z zawartych przez autora lub jego prawnych następców umów, przewidzianych w prawie autorskim (Dz. U. z 1952 r. Nr 34, poz. 234) a mianowicie z umów wydawniczych lub innych umów o rozpowszechnianie utworów, przy czym okres przeznaczony na ukończenie druku dzieła, w myśl pkt 19 załącznika Nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1955 r. w sprawie określenia wynagrodzeń oraz zasad zawierania umów o wydanie w formie książkowej dzieł literackich, naukowych i zawodowych (Dz. U. Nr 32, poz. 190), nie może przekraczać w zasadzie, przy druku dzieł naukowych dwóch lat, a przy druku innych dzieł — jednego roku, licząc od dnia przyjęcia utworu.

1. W przypadku zawarcia przez autora umowy wydawniczej, w której wydawca nabył prawo wydania utworu w jednym nakładzie lub w nieokreślonej ilości nakładów za odpowiednim wynagrodzeniem, należności z każdej z tych umów podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń także wówczas, gdy wypłata tych należności następuje po śmierci autora (art. 8 ustawy o podatku od wynagrodzeń). Podatkowi od wynagrodzeń podlegają jednakże tylko należności za najbliższy nakład pod warunkiem zrealizowania tego nakładu w ciągu 2 lat po śmierci autora; należności realizowane po tym terminie podlegają podatkowi dochodowemu zgodnie z powołanymi na wstępie rozporządzeniami Ministra Finansów z dnia 23 listopada 1955 r.

   Do należności podlegających opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń stosuje się przepisy art. 5 ust. 1 pkt 17 ustawy o podatku od wynagrodzeń o kosztach uzyskania wynagrodzeń.

2. W przypadku zawarcia przez autora lub na jego rzecz przez stowarzyszenie „Zaiks" umowy o zezwolenie na utrwalenie utworów sposobami mechanicznymi (płyty, taśmy, przeźrocza itp.) lub o publiczne wykonanie utworu (teatr, film, radio, płyty, estrady, zabawy itp.) bezpośrednio albo utrwalonego sposobem mechanicznym za wynagrodzeniem ryczałtowym lub obliczanym w stosunku do wpływów, należności z takich umów podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń także wówczas, gdy wypłata tych należności następuje najpóźniej w ciągu 1 roku od dnia śmierci autora (na koniec miesiąca kalendarzowego). Należności z takich umów wypłacane prawnym następcom autora po upływie roku od dnia śmierci autora podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym.

   Do należności podlegających opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń stosuje się przepisy art. 5 ust. 1 pkt 17 ustawy o podatku od wynagrodzeń o kosztach uzyskania wynagrodzeń.

3. W przypadku zawarcia umów, o których mowa w ustępach 1 i 2 po śmierci autora przez spadkobierców (zapisobierców) albo przez stowarzyszenie autorów „Zaiks" na rzecz spadkobierców (zapisobierców) autora, przychody z tych umów podlegają opodatkowaniu wyłącznie podatkiem dochodowym.

   Spadki nieobjęte, które otrzymują przychody z praw autorskich, podlegające podatkowi dochodowemu, opodatkowuje się według stanu na koniec roku kalendarzowego, przyjmując za podstawę całą sumę przychodu w danym roku. Spadkobiercy autorów, którzy obejmują takie już opodatkowane spadki, nie uiszczają podatku dochodowego po raz drugi.

4. Przy obliczaniu i pobieraniu przedpłat na podatek dochodowy należny od spadkobierców (zapisobierców) praw autorskich przyjmuje się za podstawę należności zapisane na ich rachunkach.

   Pobrane przedpłaty płatnicy obowiązani są przelać na rachunek organu finansowego właściwego według miejsca zamieszkania danego spadkobiercy (zapisobiercy), w terminach przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 27 stycznia 1955 r. w sprawie zaliczek na podatki obrotowy, dochodowy, od nieruchomości i od nabycia praw majątkowych oraz w sprawie przedpłat na zaliczki na podatek obrotowy i dochodowy (Dz. U. Nr 5, poz. 29).

   Przedpłaty na podatek dochodowy od spadków nieobjętych podlegają przekazaniu na rachunek organów finansowych właściwych według miejsca zamieszkania autora w dniu jego śmierci.

   Równocześnie z przekazaniem należności płatnicy obowiązani są przesłać organom finansowym wykaz osób (spadków nieobjętych) od których pobrano przedpłaty.

5. Należności przypadające z umów wymienionych w ustępach 1 i 2 realizowana po śmierci autora przez jego prawnych następców lub na ich rzecz przez „Zaiks" i podlegające opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, wlicza się do podstawy wymiaru podatku od nabycia praw majątkowych ze spadku (zapisu).

   Jeżeli kwota należności z umów wymienionych w ust. 1 będzie ustalana sukcesywnie najpóźniej w ciągu 2 lat po śmierci autora a z umów wymienionych w ust. 2 — sukcesywnie w ciągu jednego roku po śmierci autora, wymiaru podatku od nabycia praw majątkowych należy dokonać po upływie tych okresów.

   Do czasu dokonania wymiaru podatku następcy prawni autora mogą podejmować, bez zezwolenia organu finansowego, do 50% przypadających im należności (art. 19 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych — Dz. U. z 1951 r. Nr 9, poz. 74).

Dyrektor Zarządu J. Gabjan

15.

OKÓLNIK Nr KS 7/57

z dnia 5 kwietnia 1957 r.

w sprawie ewidencji i rozliczenia kosztów zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 146 z dnia 22 grudnia 1956 r. (znak: BC3—4—30) w sprawie planowania i realizacji nakładów na zaplecze techniczno-gospodarcze i socjalno-bytowe przedsiębiorstw budowlano-montażowych (Biuletyn PKPG Nr 28, poz. 69) Ministerstwo Finansów podaje poniżej zasady ewidencji i rozliczenia kosztów

zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalno-bytowego (zwanego w dalszej części niniejszego okólnika zapleczem).

I. Ewidencja i rozliczenie kosztów zaplecza w przedsiębiorstwach wykonawczych (budowlano-montażowych).

A. Ewidencja i rozliczenie kosztów zaplecza w przedsiębiorstwach wykonawczych (budowlano-montażowych) stanowiącego inwestycję własną tych przedsiębiorstw (tj. całości zaplecza stałego i półstałego oraz części zaplecza tymczasowego z wyjątkami ustalonymi w § 1 ust. 4 oraz w § 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów Nr 146 z dnia 22 grudnia 1956 r. przebiega wg następujących zasad:

1. Roboty budowlane związane z wykonaniem zaplecza ewidencjonuje się analogicznie jak inwestycje własne wchodzące w zakres produkcji budowlano-montażowej tj.:
   a) koszty bieżące w/w robót ujmuje się na koncie 151 „Produkcja budowlana", skąd przenoszone są na konto 191 „Sprzedaż robót" wg zasad ogólnych,
   b) faktury wewnętrzne, obejmujące roboty związane z zapleczem ewidencjonuje się na koncie 011 „Inwestycje rozpoczęte" w korespondencji z kontem 191 „Sprzedaż robót",
   c) refundacja środków obrotowych zużytych na budowę zaplecza przebiega wg zasad ogólnych.

2. Zakupy inwestycyjne związane z zapleczem ewidencjonuje się:
   — faktury
   Wn 011 „Inwestycje rozpoczęte"
   Ma 028 „Rozrachunki z tytułu inwestycji",
   — zapłata faktur
   Wn 028 „Rozrachunki z tytułu inwestycji"
   Ma 017 „Finansowanie inwestycji".

3. Koszty zakończonych inwestycji związanych z zapleczem (zakupy i roboty) księguje się:
   Wn 014 „Inwestycje zakończone"
   Ma 011 „Inwestycje rozpoczęte".
   Nakłady na zaplecze tymczasowe na placach budów traktuje się jako nakłady na inwestycje zakończone.
   W związku z powyższym zapisy Wn 011 — Ma 191, Wn 014 — Ma 011, należy księgować jednocześnie.

4. Równolegle z zapisem, o którym mowa w p. 3, następuje księgowanie przyrostu składników majątkowych przedsiębiorstwa, a mianowicie w zależności od ich charakteru:
   Wn 001 — „Środki trwałe" (budynki stałe i półstałe, maszyny i sprzęt budowlany, sprzęt transportowy itp.),
   128 — „Przedmioty nietrwałe" lub 123 „Materiały normowane" (przedmioty nietrwałe związane z wyposażeniem urządzeń zaplecza),
   114 — „Tymczasowe budynki i urządzenia budowy" (np. drogi prowizoryczne, doły na wapno, tymczasowe parkany, szopy, instalacje świetlne i inne urządzenia mające charakter przedmiotów jednorazowego zużycia, po rozebraniu których nie pozostają elementy konstrukcyjne lecz materiał.
   Ma — 031 — „Fundusz statutowy".
   Konta analityczne służące do ewidencji zaplecza ujętego na koncie 001 i 128 powinny być prowadzone wg zasad ogólnych. Karty analityczne do konta 114 należy prowadzić z podziałem na poszczególne budowy. Właściwe ministerstwa powinny określić sposób ewidencji i kontroli ilościowej urządzeń zaplecza tymczasowego (prowizorycznego).

5. Kompensata kwot finansowania i nakładów dotyczących zaplecza następuje wg zasad ogólnych.

6. Celem prawidłowego ustalenia kosztów wykonywanych robót budowlano-montażowych, przedsiębiorstwa wykonawcze (budowlano-montażowe) powinny zaliczać w koszty produkcji z tytułu zaplecza figurującego na kontach wymienionych w pkt 4:
   — amortyzację środków trwałych
   — zużycie przedmiotów nietrwałych
   — przypadające kwoty rozliczeń międzyokresowych z tytułu zużycia tymczasowych budynków i urządzeń budowy.

7. Księgowanie kosztów, o których mowa w pkt 6, przebiega w zależności od charakteru użytkowania urządzeń zaplecza w ciężar właściwych kont kosztów (np. 161 — „Koszty ogólne", 157 — „Produkcja pomocnicza" itp.) z przeciwstawnym zapisem na koncie 101 „Rozliczenie amortyzacji", 129 „Zużycie przedmiotów nietrwałych" oraz 114 „Tymczasowe budynki i urządzenia budowy".

8. Amortyzację środków trwałych (z wyjątkiem objętych zapleczem półstałym) i zużycie przedmiotów nietrwałych oblicza się wg obowiązujących stawek.

9. Miesięczną stawkę zużycia objektów zaplecza tymczasowego ujętego na koncie 114 — „Tymczasowe budynki i urządzenia budowy" oraz stawkę amortyzacyjną zaplecza półstałego ustala się wg wzoru:

$$S = \frac{kb + kl - dl}{t}$$

gdzie
S = miesięczna kwotowa stawka kosztów (stawka amortyzacji zaplecza półstałego)
Kb — koszt budowy tymczasowego obiektu (wartość inwentarzowa obiektu półstałego)
Kl — przewidywane koszty likwidacji
dl — przewidywane dochody przy likwidacji (odzysk materiałów)
t = planowana ilość miesięcy wykorzystania tymczasowych budynków i urządzeń budowy lub obiektów zaplecza półstałego.

W przypadku różnicy między rzeczywistym okresem użytkowania zaplecza na danej budowie, a okresem przewidywanym, należy skorygować uprzednio obliczoną stawkę miesięcznego zużycia. Jeżeli koszty zaplecza tymczasowego zaliczone zostały całkowicie w ciężar kosztów produkcji, przy czym zaplecze będące nadal użytkowane, nie należy obciążać kont kosztów dalszymi kwotami z tytułu zużycia tegoż zaplecza. Odchylenia między przewidywaną i rzeczywistą wartością materiałów uzyskanych przy rozbiórce zaplecza oraz kosztami likwidacji wzgl. demontażu należy odnieść po zakończeniu likwidacji zaplecza w ciężar lub na dobro kont kosztów, na które zaliczono jego zużycie.

W przypadkach, gdy nasilenie robót budowlano-montażowych na określonej budowie jest nierównomierne (okresowe wahania wykonania robót) zamiast czynnika czasowego („t") należy we wzorze uwzględnić czynnik przerobowy (wartość robót budowlano-montażowych przewidzianych do wykonania na danej budowie).

B. Ewidencja kosztów oraz robót związanych z zapleczem oraz ich sprzedaży w przypadku, gdy inwestor ponosi koszty zaplecza (§ 1 ust. 4 i § 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów Nr 146), przebiega analogicznie jak przy sprzedaży produkcji podstawowej (budowlano-montażowej).

C. Kwoty zwracane przez wykonawcę inwestorowi za użytkowanie obiektów tymczasowych, stanowiących własność inwestora (§ 2, ust. 4 zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów Nr 146) księgowane są przez wykonawcę w ciężar konta 161 „Koszty ogólne" (poz. „zużycie tymczasowych budynków i urządzeń budowy") lub innych odpowiednich kont kosztów (154, 157 lub 167).

D. Koszty konserwacji i naprawy zaplecza tymczasowego księgować należy na stronie Wn kont kosztów, na które rozlicza się zużycie tych urządzeń np. 161 w poz. „Zużycie tymczasowych budynków i urządzeń budowy".

E. W przypadku, gdy wykonawca sprzedaje inwestorowi po zakończeniu budowy obiekty zaplecza tymczasowego, wówczas dochody z tego tytułu traktowane są analogicznie jak odzysk materiałów przy likwidacji zaplecza ujętego na koncie 114 (faktura za sprzedane zaplecze księgowana jest na stronie Ma konta 114).

Wynik ustalony po zlikwidowaniu sprzedanego zaplecza, koryguje uprzednie odpisy z tytułu zużycia zaplecza na odpowiednich kontach kosztów.

Występująca ewentualnie jednocześnie ze sprzedażą zaplecza tymczasowego sprzedaż środków trwałych i przedmiotów nietrwałych ewidencjonowana jest w oparciu o zasady ogólne.

F. Należności generalnego wykonawcy wobec podwykonawców z tytułu użytkowania przez nich zaplecza tymczasowego księgowane są
— u generalnego wykonawcy na dobro konta 161 „Koszty ogólne", poz. „Zużycie tymczasowych budynków i urządzeń budowy",
— u podwykonawcy w ciężar konta 161 „Koszty ogólne" poz. „Zużycie tymczasowych budynków i urządzeń budowy".

II. Ewidencja zaplecza tymczasowego w samodzielnych oddziałach wykonawstwa inwestycyjnego (SOWI).

Zaplecze tymczasowe jest finansowane w SOWI z jego środków obrotowych. Księgowania związane z zapleczem tymczasowym przebiegają w SOWI następująco:

1. Koszty związane z wykonaniem robót budowlano-montażowych, dotyczących zaplecza tymczasowego ujmuje się na

koncie 151 „Produkcja budowlana" skąd przenosi się je na konto 191 „Sprzedaż robót".

2. Wykonane w ramach zaplecza tymczasowego roboty budowlano-montażowe są ujmowane w fakturach wewnętrznych wystawionych w analogicznym trybie jaki jest stosowany przy fakturowaniu robót inwestorowi. Kwota faktury jest księgowana na stronie Ma konta 191 w korespondencji z kontem 114 — „Tymczasowe budynki i urządzenia budowy".

3. Rozliczenie kosztów zaplecza tymczasowego przebiega w SOWI analogicznie jak podano w pkt. 6, 7 i 9 części I okólnika.

4.) Zakup i zużycie przedmiotów nietrwałych wchodzących w skład zaplecza jest ewidencjonowany wg zasad ogólnych.

III. **Ewidencja zaplecza tymczasowego u inwestorów** (z wyjątkiem jednostek nadzoru inwestycyjnego i przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego).

A. Przy systemie zleceniowym wykonania inwestycji:

1. Koszty zaplecza tymczasowego, obciążające zleceniodawcę (§ 1, ust. 4 i § 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów Nr 146) są ewidencjonowane na podstawie faktur wykonawców na kontach inwestycji jako nakłady wspólne do rozliczenia.

2. Dochody od wykonawców z tytułu użytkowania zaplecza tymczasowego, o którym wyżej mowa, inwestor traktuje jako zmniejszenie kosztów inwestycji (nakładów wspólnych do rozliczenia) księgując:
Wn 028 „Rozrachunki z tytułu inwestycji"
Ma 011 „Inwestycje rozpoczęte".

Przelew równowartości księguje się Wn 017 — „Finansowanie inwestycji", poz. analityczna — „Finansowanie przez bank".

B. Przy systemie gospodarczym wykonania inwestycji:

1. Koszty związane z wykonaniem robót budowlano-montażowych dotyczących zaplecza tymczasowego ujmuje się na koncie 153 „Produkcja pomocnicza".

2. Rzeczywiste koszty tego zaplecza po jego zakończeniu przenosi się na konto 111 „Rozliczenia międzyokresowe" (Ma 153).

3. Rozliczenie kosztów zaplecza tymczasowego przebiega analogicznie jak podano w pkt 6, 7 i 9 części I okólnika, z tym, że kosztami jego zużycia obciąża się koszty inwestycji wykonywanych systemem gospodarczym (Wn 153).

IV. **Ewidencja zaplecza tymczasowego w jednostkach nadzoru inwestycyjnego.**

A. Przy systemie zleceniowym wykonania inwestycji ewidencja zaplecza tymczasowego obciążającego zleceniodawcę przebiega analogicznie jak w części III-A niniejszego okólnika.

B. Przy systemie gospodarczym wykonania inwestycji nalogicznie jak w części II okólnika.

V. W związku z powyższymi wyjaśnieniami tracą moc okólniki: Nr KS 14/55 z dnia 3 maja 1955 r. w sprawie ewidencji kosztów zaplecza techniczno-gospodarczego i socjalnobytowego przedsiębiorstw budowlano-montażowych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 8, poz. 35 i Nr 12, poz. 52).

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

16.

OKÓLNIK Nr PO 13/57

z dnia 19 kwietnia 1957 r.

w sprawie opodatkowania wartości pracy własnej członka spółdzielni, wnoszonej jako wkład mieszkaniowo-budowlany w spółdzielniach.

W związku z wątpliwościami co do opodatkowania wkładu własnej pracy członków spółdzielni mieszkaniowo-budowlanych wnoszonego jako wkład mieszkaniowo-budowlany, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

Członek spółdzielni mieszkaniowo-budowlanej może wnieść na poczet wkładu budowlanego wartość własnej pracy. Wkład własnej pracy członka spółdzielni może np. polegać na:

1) opracowaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej,
2) pracy fizycznej przy robotach budowlanych i instalacyjnych oraz przy transporcie i produkcji pomocniczej,
3) pracy umysłowej.

Jeżeli tego rodzaju prace członek spółdzielni wykonuje w ramach członkostwa w spółdzielni, wartość pieniężna własnej pracy, wnoszona jako wkład budowlany, wolna jest od podatku od nabycia praw majątkowych na podstawie § 2 pkt 8 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 kwietnia 1952 r. (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-34, poz. 494, z 1954 r. Nr A-48, poz. 668, z 1955 r. Nr 127, poz. 1633 i z 1956 r. Nr 40, poz. 513) oraz nie podlega opodatkowaniu ani podatkiem od wynagrodzeń ani podatkiem dochodowym.

Gdy natomiast wykonanie tej pracy wynika nie z członkostwa w spółdzielni, lecz z odrębnie zawartego stosunku prawnego między spółdzielnią a jej członkiem, należności z takiego stosunku podlegają opodatkowaniu bądź podatkiem od wynagrodzeń bądź podatkiem dochodowym bez względu na to czy członek spółdzielni przekazuje należną z niej kwotę bezpośrednio na wkład budowlany, czy też podejmie ją a następnie wpłaca na wkład budowlany.

Jeżeli do dnia oddania domu czy lokalu do użytkowania członek spółdzielni zażąda zwrotu wkładu budowlanego bądź dokona cesji swych praw — jako członek spółdzielni — na rzecz osób trzecich, będzie na nim ciążył obowiązek:

a) w razie wycofania wkładu budowlanego — uiszczenia od wartości wkładu pracy własnej podatku od wynagrodzeń bądź podatku dochodowego w zależności od tego, które z przepisów podatkowych będą miały zastosowanie do należności członka spółdzielni z tytułu wykonanej pracy. W tych przypadkach bowiem nie można traktować należności za wykonaną pracę jako wkładu budowlanego,
b) w razie cesji swych praw na rzecz osoby trzeciej — uiszczenia podatku od nabycia praw majątkowych od wartości tych praw niezależnie od podatku należnego od wartości wkładu pracy własnej jak w pkt a).

Potrącenia podatku od wynagrodzeń lub dochodowego w formie przedpłaty dokonuje spółdzielnia zmniejszając wkład budowlany osoby dokonującej cesji o kwotę tego podatku.

Podatek od wynagrodzeń od wypłacanej kwoty należy potrącić przy zastosowaniu postanowień art. 9 ust. 3 pod. wynagr. przyjmując: przy wynagrodzeniu za dokumentację projektowo-kosztorysową, iż przypada ono za tyle okresów wypłaty w ciągu ilu okresów miesięcznych opracowywano tę dokumentację a przy pozostałych wynagrodzeniach — że przypada ono za tyle okresów miesięcznych, ile razy po 200 godzin przepracowano przy wniesieniu wkładu własnej pracy.

Dyrektor Departamentu J. Gabjan

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10-12

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650 w NBP V Oddział Miejski w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.
Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

Cena zł 1,00

ODBIORCA
1100
Biblioteka Jagiellońska
KRAKÓW
Al. Mickiewicza 22

Druk. PWPW, Warszawa, ul. Sanguszki 1 Zam. 8106-57-16.500. B-89.